

ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

Олександр ГЛАДУН

начальник відділу науково-методичного забезпечення
участі прокурорів у кримінальному провадженні
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
hladunsan@gmail.com

УДК 342.98

ЗАБОРОНА ЗАЙМАТИСЯ ІНШОЮ ОПЛАЧУВАНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Поняття «інша оплачувана діяльність» використано при законодавчому закріпленні однієї із заборон, що покладаються на осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Так, у п. 1 ч. 1 ст. 25 Закону України «Про запобігання корупції» (Закон) [1] визначено, що особам, зазначеним у п. 1 ч. 1 ст. 3 цього Закону, забороняється займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту) або підприємницькою діяльністю, якщо інше не передбачено Конституцією або законами України.

Однак визначення поняття «інша оплачувана діяльність», на відміну від підприємницької, у чинному законодавстві України відсутнє, що обумовлює необхідність наукового обґрунтування його змісту. Адже порушення вказаної заборони визнається адміністративним правопорушенням за ч. 1 ст. 172-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП). Слід нагадати, що згідно з ч. 1 ст. 92 Конституції України діяння, які є адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, та відповідальність за них визначаються виключно законами України. Крім того, як

вказує Вищий адміністративний суд України, відповідно до вимог принципу правової визначеності правозастосовний орган у випадку неточності, недостатньої чіткості, суперечливості норм позитивного права має тлумачити норму на користь невідданого суб'єкта (якщо однією зі сторін спору є представник держави або органу місцевого самоврядування), адже якщо держава не здатна забезпечити видання зрозумілих правил, то саме вона і повинна розплатуватися за свої прорахунки [2].

Протягом першого півріччя 2016 року судами розглянуто 124 справи за ст. 172-4 КУпАП, що становить 10% від усіх справ про адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією [3]. Четверть із розглянутих справ за цією статтею було закрито, найбільше з яких – у зв'язку з відсутністю події і складу адміністративного правопорушення. На нашу думку, такий стан правозастосовної практики значною мірою зумовлений відсутністю чітких об'єктивованих ознак відповідної заборони в антикорупційному законодавстві, що дає можливість широкого судового тлумачення.

Проблема з'ясування поняття «інша оплачувана діяльність» не належить до малодосліджених у вітчизняній правовій

науці. Розробці цього питання присвячено праці З.А. Загиней, Н.М. Корчак, Р.Л. Максимовича, В.В. Сироти, Д.П. Скачка, М.І. Хавронюка та інших. Однак у переважній більшості наукових публікацій вказане поняття розглядається крізь призму характеристики дозволених видів оплачуваної діяльності (викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту), а не змістовних ознак відповідної заборони.

Національне агентство з питань запобігання корупції, яке на підставі п. 15 ч. 1 ст. 11 Закону уповноважене надавати роз'яснення, методичну та консультаційну допомогу щодо застосування актів законодавства з питань етичної поведінки, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, під «іншою оплачуваною діяльністю» визначає будь-яку діяльність, спрямовану на отримання доходу і не пов'язану з виконанням особою своїх посадових обов'язків із виконання функцій держави або місцевого самоврядування [4].

Найбільш ґрунтовним дослідженням цього питання на сьогодні є публікація В.Г. Сенік та З.А. Загиней [5], в якій детально проаналізовано ознаки іншої оплачуваної діяльності шляхом лінгвістичного, системного, логічного, історичного тлумачення кожної окремої складової цього терміна.

Водночас певні змістовні ознаки вказаної антикорупційної заборони залишаються нерозкритими. Доволі дискусійним, на наш погляд, є запропоноване співвідношення понять «інша оплачувана діяльність», «сумісництво» та «суміщення з іншими видами діяльності». Вирішення означених проблем і становить мету цього дослідження.

Заборона займатися іншою оплачуваною діяльністю не є надбанням чи новелою суто нового антикорупційного законодавства. Вона ґрунтується на положеннях Конституції України, яка безпосередньо встановлює деякі обмеження для осіб, які виконують функції держави: заборона народним депутатам України обіймати інші оплачувані посади, займатися іншою оплачуваною діяльністю (ч. 2 ст. 78); заборона Президенту України займатися іншою оплачуваною ді-

яльністю (ч. 3 ст. 103); заборона членам Кабінету Міністрів України, керівникам центральних та місцевих органів виконавчої влади суміщати свою службову діяльність з іншою роботою (ч. 1 ст. 120); заборона суддям обіймати будь-які інші оплачувані посади, виконувати іншу оплачувану роботу (ч. 2 ст. 127).

У Законі України від 5 жовтня 1995 року № 356/95-ВР «Про боротьбу з корупцією», що був введений в дію до схвалення Конституції України, дещо по-іншому визначено відповідні обмеження. Зокрема, згідно з п. «б» ч. 1 ст. 5 цього Закону особам, уповноваженим на виконання функцій держави (в тому числі посадовим особам місцевого самоврядування), заборонялося виконувати роботу на умовах сумісництва. У подальшому законами України від 11 червня 2009 року № 1506-VI «Про засади запобігання та протидії корупції» (п. 2 ч. 1 ст. 4) та від 7 квітня 2011 року № 3206-VI «Про засади запобігання і протидії корупції» (п. 1 ч. 1 ст. 7) особам, уповноваженим на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, заборонялося займатися іншою оплачуваною діяльністю.

Міжнародно-правовий аспект заборони займатися іншою оплачуваною діяльністю ґрунтується на вимогах п. 4 ст. 7 Конвенції ООН проти корупції, що зобов'язує Держав-учасниць відповідно до основоположних принципів свого внутрішнього права створювати, підтримувати й зміцнювати такі системи, які сприяють прозорості й запобігають виникненню конфлікту інтересів.

Одним із двадцяти керівних принципів боротьби з корупцією, що схвалені Комітетом Міністрів Ради Європи у Резолюції (97) 24 від 6 листопада 1997 року, передбачено забезпечити врахування у нормах, які регулюють права та обов'язки посадових осіб, вимоги щодо боротьби з корупцією та забезпечити відповідні й ефективні дисциплінарні заходи; забезпечити подальшу специфікацію поведінки, очікуваної від посадових осіб, шляхом відповідних заходів, таких як кодекси поведінки [6].

Цьому питанню присвячено ст. 15 Модельного кодексу поведінки державних службовців, що є додатком до Рекомендації

№ R (2000) 10 від 11 травня 2000 року Комітету Міністрів державам – членам Ради Європи щодо кодексів поведінки державних службовців. Зокрема, державний службовець не повинен брати участь у будь-яких діях чи угодах чи займати будь-яку посаду чи здійснювати функцію на платній чи безоплатній основі, яка є несумісною або перешкоджає належному виконанню обов'язків державного службовця. Якщо існує ситуація, де нечітко зрозуміло, яка діяльність є сумісною, він повинен звернутись за порадою до свого керівника. Зважаючи на положення законодавства, державний службовець повинен бути зобов'язаним повідомляти або отримувати дозвіл від свого керівника для того, щоб здійснювати певну діяльність, незалежно на платній чи безоплатній основі, або обіймати певні посади, чи виконувати функції поза своїми основними посадовими обов'язками [7].

Сутність заборони зайняття іншою оплачуваною діяльністю досить вдало сформульовано у рішенні Апеляційного суду Черкаської області, за яким відповідна особа, уповноважена на виконання функцій держави, отримуючи заробітну плату за рахунок бюджетних коштів, не може займатися будь-яким іншим видом оплачуваної діяльності в принципі (крім зазначених у законі винятків). Це є однією з гарантій неупередженості такої особи при виконанні нею своїх службових обов'язків [8].

Незважаючи на те, що нині чинна ст. 25 Закону носить назву «Обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності», аналіз її змісту вказує на відсутність жодної згадки про такі обмеження. Адже закріплена в цій статті правова норма *забороняє* (курс. – Авт.) не сумісництво та суміщення з іншими видами діяльності, а іншу оплачувану або підприємницьку діяльність, а також входження до складу виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку.

Таким чином, заборони сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності можуть розглядатися виключно як складові поняття «інша оплачувана діяльність», яке є родовим щодо них. Підтвердженням

такої позиції слугує логічний умовивід, за яким інша оплачувана діяльність не завжди є саме сумісництвом, однак сумісництво завжди є іншою оплачуваною діяльністю. Таке ж співвідношення існує між іншою оплачуваною діяльністю та суміщенням з іншими видами діяльності. Тобто сумісництво та суміщення з іншими видами діяльності є окремими різновидами іншої оплачуваної діяльності. У свою чергу, входження до складу виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку, є окремою, самостійною заборonoю, відповідальність за порушення якої встановлено в ч. 2 ст. 172-4 КУпАП.

Наступним питанням, що потребує відповіді, є те, чи підпадають усі випадки іншої оплачуваної діяльності під ознаки сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, тобто чи є запропонована класифікація вичерпною? Напевно, що так.

Відповідно до Положення про умови роботи за сумісництвом працівників державних підприємств, установ і організацій, що затверджено наказом Міністерства праці України, Міністерства юстиції України, Міністерства фінансів України від 28 червня 1993 року № 43, сумісництвом вважається виконання працівником, крім своєї основної, іншої регулярної оплачуваної роботи на умовах трудового договору у вільний від основної роботи час на тому ж або іншому підприємстві, в установі, організації або у громадянина (підприємця, приватної особи) за наймом. Цим же наказом визначено Перелік робіт, які не є сумісництвом.

Натомість поняття «суміщення з іншими видами діяльності» є доволі широким, і його не слід ототожнювати із поняттям «суміщення професій (посад)», яке наведене в Кодексі законів про працю України. Згідно зі ст. 105 цього Кодексу суміщення професій (посад) – це виконання працівниками на тому ж підприємстві, в установі, організації поряд зі своєю основною роботою, обумовленою трудовим договором, додаткової роботи за іншою професією (посадою).

У тлумачних словниках української мови дієслово «суміщати» визначено як нерозривно поєднувати; сполучати; займатися

чим-небудь одночасно з іншим. У контексті застосування антикорупційного законодавства поняття «суміщення з іншими видами діяльності» включає поєднання особою виконання функцій держави або місцевого самоврядування з будь-яким іншим видом оплачуваної діяльності, крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту.

З огляду на вказане інша оплачувана діяльність у жодному разі не може розглядатися як певна альтернатива чи самостійний вид діяння, пов'язаного з корупцією [5, с. 59, 62]. Це поняття, як уже зазначалось, є родовим (узагальнюючим), не має своїх самостійних проявів і може виражатися виключно у виді сумісництва або суміщення з іншими видами діяльності.

Поза увагою багатьох дослідників залишилися антикорупційні положення Закону України від 16 січня 2014 року № 719-VII «Про Державний бюджет України на 2014 рік». Зокрема, відповідно до п. 6-6 його Прикінцевих положень керівникам центральних органів виконавчої влади, які здійснюють контроль та нагляд у відповідних галузях і сферах, та центральних органів виконавчої влади, виконання функцій яких можуть здійснювати відповідні міністерства, було надано право без згоди та попередження працівників встановлювати для них режим роботи на умовах неповного робочого часу та надавати відпустки без збереження заробітної плати на визначений цими керівниками термін. Водночас до працівників, які перебувають у відпустках без збереження заробітної плати відповідно до цього Закону, обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, встановлені ст. 7 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», не застосовуються.

Не менш важливою складовою поняття «інша оплачувана діяльність» є займенник «інша», тобто вказівка на те, що така діяльність має бути іншою. Виникає запитання: іншою стосовно чого або поряд з чим? Одностайної відповіді на нього наразі немає. В науковій літературі висловлено позицію, що слово «інша» вказує на відмежування власне оплачуваної діяльності від інших

видів діяльності, якими заборонено займатися особам, уповноваженим на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (суміщення, сумісництва та підприємницької діяльності), а також від тих видів діяльності, якими відповідним особам дозволено займатися (викладацькою, науковою і творчою діяльністю, медичною практикою, інструкторською та суддівською практикою із спорту) [5, с. 60]. Проте це не зовсім так. Якщо розглянути зміст вказаної заборони комплексно та зіставити його з колом суб'єктів, яким вона адресована, можна дійти висновку про те, що іншою є оплачувана діяльність стосовно виконання покладених на цих суб'єктів функцій держави або місцевого самоврядування.

Оскільки інша оплачувана діяльність може проявлятися лише у виді сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, то виконання функцій держави або місцевого самоврядування має бути для відповідних суб'єктів основною роботою. Лише тоді інша оплачувана діяльність буде для них додатковою (паралельною, доповнюваною) до основної. Якщо ж основна робота особи не полягає у виконанні функцій держави або місцевого самоврядування, то саме ці функції особа здійснюватиме за сумісництвом або суміщатиме їх зі своєю основною роботою. Парадоксально, але згідно з постановою Малиновського районного суду міста Одеси порушенням заборони сумісництва було визнано роботу особи на посаді завідувача сектору кошторисних норм та ціноутворення управління капітального будівництва Одеської міської ради, тобто фактичне виконання функцій місцевого самоврядування, та конфісковано отриману за цією посадою заробітну плату [9].

Слід зауважити, що запропоновану нами концепцію не підтримують більшість дослідників цього питання [10, с. 345–346; 11, с. 81]. Гострої критики зазнало рішення Апеляційного суду Чернігівської області, яким закрито справу за ч. 1 ст. 172-4 ККУпАП стосовно особи, яка, працюючи на основній роботі підсобним робітником, обіймала за сумісництвом посаду інспектора з охорони національного природного парку. Хоча відповідно до пп. «е» п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону по-

садові та службові особи державної охорони природно-заповідного фонду й відносяться до осіб, на яких поширюється даний закон, суд зазначив, що «чинний Закон передбачає, що суб'єкт, на якого поширюється його дія, повинен обіймати свою посаду в якості основної роботи і до цих осіб існують обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності» [12].

Насправді Законом не визначено, що суб'єктами, на яких він поширюється, є лише ті, для кого виконання функцій держави або місцевого самоврядування є основною роботою. Але ж суміщати іншу оплачувану діяльність з такими функціями можна лише тоді, коли виконуєш їх за основним місцем роботи. Це вбачається із сутності сумісництва та суміщення. Не дарма заборона займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю згідно з ч. 3 ст. 25 Закону не поширюється на депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, депутатів місцевих рад (крім тих, які здійснюють свої повноваження у відповідній раді на постійній основі), членів Вищої ради юстиції (крім тих, які працюють у Вищій раді юстиції на постійній основі), народних засідателів і присяжних. Як бачимо, перелік цих суб'єктів сформовано за ознакою непостійного (або тимчасового чи неосновного) виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Таким чином, ця ознака притаманна не лише тій категорії суб'єктів, що зазначені у ч. 3 ст. 25 Закону (хоча цей перелік і закритий), але має місце у всіх випадках, коли особа виконує функції держави або місцевого самоврядування як додаткову (неосновну) роботу. При цьому в розумінні ст. 3 Закону вони не перестають бути суб'єктами, на яких поширюється його дія. Вони також зобов'язані дотримуватись встановлених антикорупційним законодавством обмежень, заборон і вимог, зокрема щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів. Однак на них не може поширюватися обмеження займатися іншою оплачуваною діяльністю.

Проте судова практика за ч. 1 ст. 172-4 КУпАП наразі свідчить не на користь цих осіб. У переважній більшості випадків, встановлюючи правовий статус особи, яка притя-

гується до адміністративної відповідальності, суди вважають достатнім сам факт перебування на певній посаді з числа передбачених у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону навіть за наявності інформації про те, що особа працює на цій посаді на неповну ставку [13; 14].

Притягнення до адміністративної відповідальності таких «сумісників» ставить їх у нерівне становище з іншими суб'єктами, адже з одного боку, держава (територіальна громада) не гарантує їм достатній рівень оплати праці, соціально-побутове забезпечення, що передбачено у ст.ст. 50, 54 Закону України від 10 грудня 2015 року № 889-VIII «Про державну службу», ст. 21 Закону України від 7 червня 2001 року № 2493-III «Про службу в органах місцевого самоврядування», а з іншого – суттєво обмежує їхні права та можливості, зокрема, шляхом заборони займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю для отримання додаткового доходу.

Для ефективного вирішення означеної проблеми вважаємо за доцільне усунути її першопричину: на законодавчому рівні слід заборонити призначення осіб на посади, пов'язані з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування за сумісництвом. Адже така ситуація априорі створює конфлікт між приватними інтересами особи, яка має постійну роботу або займається оплачуваною діяльністю на постійній основі, що є для неї основним джерелом доходу, та службовими чи представницькими повноваженнями, пов'язаними з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування за сумісництвом. Чинний Закон України «Про державну службу» передбачає можливість заміщення тимчасово відсутнього державного службовця лише державним службовцем. Однак однозначно потребують коригування положення ст. 10 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування», згідно з якими на час відсутності (відпустки) посадових осіб органів місцевого самоврядування (крім виборних посад) для виконання їх повноважень можуть прийматися на службу особи за строковим трудовим договором (контрактом).

З огляду на вказане вище доходимо таких висновків. Заборона займатися іншою оплачуваною діяльністю для осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, не є автономним правовим приписом, а кореспондує конституційним положенням і вимогам міжнародно-правових актів. Інша оплачувана діяльність є родовим

(узагальненим) поняттям і може набувати форм сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності. Указана заборона має поширюватися винятково на осіб, які здійснюють функції держави або місцевого самоврядування як основну роботу. Виконання таких функцій за сумісництвом має бути заборонено на законодавчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.
2. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 31 серпня 2016 року в справі № 826/1162/16 // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/60759224>
3. Звіт про розгляд судами справ про адміністративні правопорушення та щодо осіб, які притягнуті до адміністративної відповідальності, за перше півріччя 2016 року (Форма № 3) // Офіційний веб-портал «Судова влада України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.court.gov.ua/sudova_statystyka
4. Методичні рекомендації з питань запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та притягнення до них осіб: затверджено рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції від 14 липня 2016 року № 2 // Офіційний веб-сайт Національного агентства з питань запобігання корупції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nazk.gov.ua/sites/default/files/metodychni_rekomendaciyi.pdf
5. *Загиней З.А.* Інша оплачувана діяльність як складова обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності / З.А. Загиней, В.Г. Сенік // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2016. – № 2(44). – С. 58–64.
6. Про Двадцять керівних принципів боротьби проти корупції: Резолюція (97) 24 Комітету Міністрів Ради Європи від 6 листопада 1997 року // Веб-портал Ради Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/greco/documents/Resolution\(97\)24_EN.pdf](http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/greco/documents/Resolution(97)24_EN.pdf)
7. Модельний кодекс поведінки державних службовців: додаток до Рекомендації Кабінету Міністрів Ради Європи № R (2000) 10 від 11 травня 2000 року // Веб-портал Ради Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/greco/documents/Rec\(2000\)10_EN.pdf](http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/greco/documents/Rec(2000)10_EN.pdf)
8. Постанова Апеляційного суду Черкаської області від 23 жовтня 2015 року в справі № 712/10113/15-п // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/52778811>
9. Постанова Малиновського районного суду міста Одеси від 9 квітня 2014 року в справі № 521/1245/2014 // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/38150269>
10. Настільна книга детектива, прокурора, судді (коментар антикорупційного законодавства) / За ред. М.І. Хавронюка – К.: Дакор, 2016. – 496 с.
11. Корчак Н.М. Проблематика застосування адміністративної відповідальності за порушення обмежень щодо заняття іншою оплачуваною роботою або підприємницькою діяльністю / Н.М. Корчак, Я.О. Корчак // Юридичний вісник. – 2016. – № 2 (39). – С. 80–85.
12. Постанова Апеляційного суду Чернігівської області від 14 серпня 2015 року в справі № 733/1176/15-п // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/48685735>
13. Постанова Апеляційного суду Черкаської області від 13 травня 2015 року в справі № 702/275/15-п // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/44105013>
14. Постанова Берегівського районного суду Закарпатської області від 2 серпня 2016 року в справі № 297/805/16-п // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59532916>

ЗАБОРОНА ЗАЙМАТИСЯ ІНШОЮ ОПЛАЧУВАНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Розглянуто зміст антикорупційної заборони займатися іншою оплачуваною діяльністю для осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Розроблено рекомендацію щодо запровадження законодавчої заборони виконання цих функцій за сумісництвом. Проаналізовано співвідношення понять «інша оплачувана діяльність», «сумісництво» та «суміщення з іншими видами діяльності».

Ключові слова: заборона; корупція; сумісництво; суміщення; адміністративне правопорушення; суб'єкт відповідальності.

Олександр ГЛАДУН

ЗАПРЕТ ЗАНИМАТЬСЯ ДРУГОЙ ОПЛАЧИВАЕМОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬЮ

Рассмотрено содержание антикоррупционного запрета заниматься другой оплачиваемой деятельностью для лиц, уполномоченных на исполнение функций государства или местного самоуправления. Разработаны рекомендации по внедрению законодательного запрета выполнения этих функций по совместительству. Проанализировано соотношение понятий «другая оплачиваемая деятельность», «совместительство» и «совмещение с другими видами деятельности».

Ключевые слова: запрет; коррупция; совместительство; совмещение; административное правонарушение; субъект ответственности.

Oleksandr GLADUN

PROHIBITION OF ENGAGEMENT IN OTHER PAID ACTIVITY

The content of prohibition of engagement in other paid activity for persons, authorized to perform state functions or local government, is revealed in the article. The author offered legal prohibition of performing these functions on the grounds of moonlighting. Correlation between terms «other paid activity», «moonlighting» and «combining» is analyzed.

Keywords: prohibition; corruption; moonlighting; combining; administrative offense; the subject of responsibility.

